

BERRAK YURDAKUL

Senin
Hakkında
Yedi Sey
Düşündüm

(Birini Söyleyeceğim)

DESTEK YAYINLARI: 1034
KİŞİSEL GELİŞİM: 174

BERRAK YURDAKUL / SENİN HAKKINDA YEDİ ŞEY DÜŞÜNDÜM

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalioğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Aziz Kedi
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Asa Gilland - <http://www.asagilland.com>
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Kasım 2018 (5.000 Adet)

6. Baskı: Ağustos 2019
7. Baskı: Mart 2020
8. Baskı: Haziran 2020
9. Baskı: Ağustos 2020
10.-11. Baskı: Eylül 2020
12.-13. Baskı: Şubat 2021
14.-15. Baskı: Haziran 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-511-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

BERRAK YURDAKUL

Senin
Hakkında
Yedi Şey
Düşündüm

(Birini Söyleyeceğim)

DESTEK
yayınları

Darshan için...

İÇİNDEKİLER

I. BÖLÜM / Beni Gözbebeğin Gibi Koru

1. Teselli Arıyorsan, Bulamayacaksın	11
2. Bambu Çubuğuna Sıkışmış Bir Yılan	23
3. Size Delilik Gibi Gelecek Ama Yola Çıkıyoruz	65
4. Yabani, Cesur ve Lezzetli	77
5. Fakat Pek Talihin de Yok	89
6. Senin Hakkında Yedi Şey Düşündüm (Birini Söyleyeceğim)	117
7. Kendini Hatırla/Kendini İzle	131
8. Geceleri Tütenler	138
9. Filin Ayak İzi	147

II. BÖLÜM / Başka Türülük Kanunu

10. Kılıçsız Savaşçı, İşsiz Samuray	169
11. Kalbimi Bir Ağaca Astım	188
12. Biri Ölüme, Diğeri Hiçbir Yere	201
13. Yolun İki Yanında da Ben Varım	218
14. Her Şey Kendi Sonuna Meyillidir	233
15. Ben Bir Kılıç Doğurdum	258

KAYNAKÇA	269
----------------	-----

"Bu hayali Őektim
Hayali varlıklara görüdü
Onlara hayali aydınlanmaya giden
Hayali yolu göstermek için."

Gautama Buddha, Bhadrakalpa Sutra

I. BÖLÜM / Beni Gözbebeğin Gibi Koru

1. Teselli Arıyorsan, Bulamayacaksın

En zor olan ilk cümledir.

Kaderimi belirleyecek gizli olayların yaklaştığını bilmeden uyandığım o günü anlatmaya nereden başlamalı?

Olağanüstü hiçbir şey yoktu.

Şafak sökerken kalktım, kendime koyu bir kahve yaptım ve yeni romanımın üzerinde çalışmak için masamın başına geçtim. İçimde yine nedensiz bir sızı, incecik bir hüznün vardı. Yazmaya başladığımdan beri yüreğimi karamsarlığa kolayca kaptırır olmuştum. Bu halimi pek de yadırgamıyordum. Bir kitabın giriş bölümünü yazarken genellikle her türlü kasvetli duygunun hücumuna uğrardım.

Tam işe koyulacakken, evin giriş kapısı tarafından tuhaf bir tıkırtı duyarak irkildim. Hemen ardından şüphe uyandıran bazı küçük sesler daha işittim. Doğrulup kalktım, o tarafa yürüdüm. Kapıyla aramda birkaç adım mesafe kalmıştı ki altından bir kâğıt parçasının itildiğini gördüm. Uzanıp kâğıdı kapıverdim, ama nedense o sırada kapıyı hızla açıp bu işi kimin yaptığına bakmak hiç aklıma gelmedi. Buna daha sonra çok hayıflanacaktım.

Açık mavi bir kâğıt üzerine birkaç ton daha koyu mavi kalem kullanarak, itinasız (her tarafında mürekkep lekeleri vardı) ve kargacık burgacık bir elyazısıyla karalanmış, bir acayip dave-tiyeydi. Yazmayı yeni öğrenmiş bir çocuğun elinden çıkmış gibi duruyordu. Aynen şöyle diyordu:

Yanılıyorsun.

Seni aramızda görmek için yanıp tutuşmuyorum.

Bu satırları yazmak yerine gevremdeki her şeyi saran derin sessizliği dinlemeyi tercih ederdim.

Tanrı sessizliği çeşit çeşit yarattı. Yol kenarında tek başına duran ağacın sessizliği, bir konuşmadan önceki sessizlik, uzun otların arasında kıvrılan yılanın sessizliği, geçip giden bir ömrün sessizliği, devam eden sessizlik ve sona eren sessizlik.

Kendi kanıyla kaynayan bu dünyanın dışında olmanın, insanın bütün çirkin eylemlerini ardında bırakmanın kadim sessizliği.

Ama bu sonuncusu senin bilebileceğin türden bir sessizlik değil, çünkü onu henüz hiç tatmadım.

Yoruludum.

Ne kadar yavaş aksa da zaman yorucudur.

Zaman...

Zaman soyut bir kavram değildir. İnsan zamanı görür, ona dokunur. Mevsimler değişir, gökyüzü değişir, her şey yorulur ve her şey yaşlanır.

Ama zaman tüm varlıklar için aynı işlemez.

Tanrı zamanı da çeşit çeşit yarattı. İşsel acılarının, sonu gelmeyen günlük kederlerinin, bağımlılıklarının ve biriktirdiklerinin pengesinde kıvranan sen ile hiçbir şey olmak cesaretini gösteren biz kuşkusuz iki değişik zamana aitiz. Bizim içimizde akan yaşam, senin içinde akanla aynı. Buna rağmen aynı zamanı paylaşmıyoruz.

İnsan toprağa aittir, zamanla kendini karartır ve zamana kurban gider.

Bir de zamanla işbirliği yapanlar vardır: Bizim gibiler. Kendi sefaleti için bahaneler bulmayı bırakanlardır onlar. Her şeyin sesini duyabilenlerdir; karanlıkta yolunu bulabilenler...

Mümkün olursa eğer, bir an için kendinden şüphe duy, bu olağanüstü karmaşık yaşamın tüm saklı anlamlarını biliyormuş gibi davranmaktan vazgeç, seni hiçbir yere götürmeyecek olan yolların planlarını yapmaya ara ver ve Mavi Manastır'a gel. Eğer bunu başarabilirsen sana gerçekleri, en önemli gerçekleri anlatacağız. Gizli ve açık gerçekleri, sabah olunca uyanman gerektiğini, yağmur yağınca çatıların ıslandığını, her türlü iktidarsızlığın her zaman felaketle sonuçlandığını...

Binlerce dünden hiçbir şey öğrenmeyen sen...

Şu anda neysen, yarın da o olmaya mahkûm olan sen...

Bu davetin önemini kavrayabilecek misin?

Hepsi buydu.

Kâğıdı elimde evirip çevirdim, şaşkınlık içinde inceledim. Kimin tarafından ve kime hitaben yazıldığı katiyen belirtilmemişti. Başa dönüp birkaç defa daha okudum. Hiçbir anlam veremediğim ve pek de kibar olmayan bu saçma sapan davetiye-i kapımın altından apartmanımda oturan çocuklar atmış olmalıydı.

Evet, muhakkak durum böyleydi. Çocuklar kafa kafaya vermiş, eğlenmek için böyle bir oyun bulmuşlardı. Aynı davetiye-yi her daireye bırakıp, kaçmışlardı. Şu anda halimizi düşünüp kahkahalarla gülüyor olmalıydılar. Bu süslü cümleleri de film-lerden, kitaplardan falan araklamışlardı herhalde.

Kâğıdı avucumun içinde buruşturup yuvarladım ve sert bir bilek hareketiyle mutfaktaki çöp kutusuna yolladım. Tam isabet! Artık bu tatsız şakayı unutup, romanımın başına dönmeye hazırdım.

Uzun bir müddet boş sayfaya öylece baktım. Kafamı toparlayamadığımı kabullenince pes ettim, kalkıp kendime bir kahve daha yaptım. Kendimi davetiye-yi düşünmekten alıkoyamıyordum. Hakikaten çocukların elinden mi çıkmıştı? Eğer öyleyse, gerçekten zengin bir hayal gücüne sahiplerdi besbelli. Keralatlar, Mavi Manastır'ı falan nereden bulup da uydurmuşlardı! Şimdiki çocuklar hakikaten bir başkaydı!

Evin içinde bir süre amaçsızca gezindim. Salonda duran bir kitabı karıştırdım, bütün dikkatimi toplayıp iki sayfa okumayı başardım. Kısa bir süre için kendimi çok akli başında hissettim. Oysa aklım çoktan başımdan gitmişti ve her ne kadar başka şeyler düşünmeye çalışsam da nihai hedefim belli olmuştu: Kâğıdı çöpten çıkarmak!

Kendimi daha fazla zapt edemedim, koşar adımlarla mutfığa gittim. Büyük bir telaşla kâğıdı alıp hızla açtım ve tekrar (bu defa nedense yüksek sesle) okudum.

Hayır, bu satırları bir çocuk yazmış olamazdı! Elbette makul bir açıklama vardı, yalnızca ben bulamıyordum. Bu tuhaf davetiye bir türlü akıl sır erdiremiyordum.

Bir gayret silkinip, düşüncelerimden uzaklaştım. Vakit epey ilerlemiş, öğlen yemeği saati gelmişti. Kendime bir sofraya kurup oturdum. Yemek boyunca zihnim davetiyeyle öylesine meşguldü ki, ne yediğimin farkına bile varmadım (çorba, salata ve sebze makarna).

Derken yine bir ses duyar gibi oldum. Bu defa içeriden, salondan gelmişti. Hemen ardından olağandışı bir sessizlik oldu. Sanki yeryüzündeki her şey sözleşmiş gibi aynı anda susmuş, nefesini tutmuştu. Tarif edilmesi zor bir sessizlikti bu. Dingin, bereketli, ılık ve huzur veren bir sessizlik...

Dondum kaldım. Belki korkmalıydım, ama nedense yüreğime bir sevinç dalgası yayılmıştı. Onun orada olduğuna dair bir önseziye kapıldım. Salondan mutfığa doğru büyümlü bir koku dağıldı, iç huzurunun bir kokusu olsa bu olurdu diye düşündüm. Aniden heyecanlandım ve yıldırım gibi ayağa fırladım! Böyle sessiz sedasız gelebilen ve kapıyı çalmadan içeri girebilen bir tek kişi tanıyordum: Mama Nonno. Gelen sahiden o muydu? Yüreğim gümbür gümbür çarparak salona koştum. İşte orada, kanepede oturuyor, beline kadar uzayan bembeyaz saçları, her zamanki uzun, siyah elbisesiyle karşımda duruyordu! Geçen yıllar sanki onu daha da gençleştirmişti. İlerleyen yaşına rağmen (ona hiçbir zaman yaşını sormadığımı yeni fark ediyordum, belki altmış) yüzündeki kırışıklıklar yok denecek kadar azdı. Cildi ışıltılı parlıyordu.

“Mama Nonno!” diye haykırdım. “Yaşasın! Ne güzel bir sürpriz!” Sevinçten çıldıracak gibi olmuştum.

Gülümsedi, ayağa kalktı. Sevinç içinde kollarına atılıp, sımsıkı sarıldım. Onun böyle apansız gelişinin bedelini ağır ödeyecektim, ama henüz bu gerçek, geleceğin kuytularında saklıydı.

Heyecan içinde, soluk almadan konuşmaya başladım: “Ah, seni ne kadar özlediğimi bir bilsen! Üstelik böyle bir günde seni karşımda buluyorum ha! Şansıma bak! Dinle, bu sabah çok tuhaf bir hadise oldu. Sana bütün ayrıntılarıyla anlatacağım. Dur, anlatarak olmaz, en iyisi kâğıdı getireyim de sen kendin gör.”

“Sakin ol!” dedi, bir el hareketiyle beni susturdu. “Aldığın davetten haberim var. Bu yüzden geldim.”

Hayretten ağzım açık kalmıştı. “Sahi mi?” diye sordum, kekeleyerek. “O davetiye gerçek mi? Hakikaten bana mı gönderilmiş? Bütün bunlar ne anlama geliyor? Yani sen...” derken bir gümbürtü koptu. Tam dönüp arkama baktığım sırada tavandaki güzelim avize (kristaldi, rahmetli anneannemin hediyesiydi) büyük bir şangırtıyla salonun ortasındaki sehpanın üzerine inip, bin parçaya ayrıldı. Ben donakalmış, hiç kıpırdayamaz olmuşum. Taş kesilmemin nedeni avize değildi – hayır! Gördüğüm manzara karşısında dilim tutulmuştu. Sehpanın üzerinde bir maymun duruyor, bana meydan okurcasına dik dik bakıyordu. İri bir kedi büyüklüğündeydi, maviydi (evet, doğru işitiniz, basbayağı çivit mavisiydi) ve avizeyi indiren belli ki oydu.

Geriye sıçradım, “Bu da neyin nesi?” diye haykırdım.

“Kapuçino!” diye sert bir şekilde seslendi Mama Nono. “Uslu duracağına söz vermiştin!”

Kapuçino (belli ki maymunun adı buydu) bakışlarını yere indirdi, suçlu suçlu yürüyüp Mama Nono’ya yanaştı ve küçülüp, kadının kolunun altına sokuldu. Saklandığı yerden bana tehditkâr bakışlar atmaya devam ediyordu.

“Bu şekilde tanışmanızı tercih etmezdim” dedi Mama Nono. “Avizen için üzgünüm. Kapuçino sana bunu muhakkak bir şekilde telafi edecektir. Hadi Kapuçino, git ve Berrak’tan özür dile!”

“Hiç gerek yok” dedim. “Gerçekten!” Fakat sesim ağlaklı çıktı için sözlerim pek inandırıcı olmamıştı. Kapuçino bana isteksizce yaklaşmış, yavaşça elimi sıktı. Birkaç saniye

öyle durduktan sonra fırlayıp Mama Nono'nun yanına döndü. Benden hiç hoşlanmadığı belliydi. Eh, benim de ona bayıldığım söylenemezdi. Bunca yıl sonra Mama Nono'yu karşımda bulmuşken, aklımdan onunla konuşmak istediğim binlerce şey geçerken, ona sormak istediğim bir yığın soru zihnime üşüşmüşken bir maymunla uğraştığımızı inanamıyordum. Üstelik mavi bir maymun!

“Gerçek rengi mavi değil tabii” dedi Mama Nono, zihnimi okumuş gibi. (Belki de okumuştur. Ondan her şey beklenir.) “Beyaz başlı kapuçin türü bir maymun. Ona kapuçin olduğunu söylediğim gün kendine Kapuçino adını verdi. Zaten kahveyi de çok sever.”

Sahte bir sırtıyla “Hımmm, ne şeker!” dedim. İşin doğrusu kapuçino veya espressonun –artık hangisiyse– hikâyesi umurumda bile değildi. Tek istediğim, davetiye meselesinin bir an evvel açıklığa kavuşmasıydı.

Ne yazık ki maymun konusu kapanmadı.

“Önce egzotik hayvan tüccarlarının eline düşmüş” dedi Mama Nono. “Çok eziyet çekmiş.”

“Vah vah!” dedim, ama katiyen dinlemiyordum. Zihnim yalnızca ve bütünüyle davetiye konusunun emrindeydi. Zaten hayvanın da bir baş belası olduğu apaçık ortadaydı. Hayat hikâyesi zerre kadar umurumda değildi.

“Hastalıklara iyi geldiğine inandıkları için kulaklarını ve dilini almayı düşünmüşler.”

“Ya! Demek öyle...” dedim. Bu sırada aklımdan şu geçiyordu: *Madem gerçek bir davetiye, neden bu kadar özensiz ve çirkin hazırlanmış?*

“Neyse ki tüccarlar Kapuçino'nun bir yerini kesmeden evvel birisi yüksek bir ücret ödeyerek onu satın almış.”

“Hımmm... Ne iyi olmuş.” *Mama Nono buraya davetiye yüzünden geldiğini söyledi. Demek ki konu gerçekten çok mühim.*

“Maalesef Kapuçino’yu alan kişi onu laboratuvarında denek olarak kullanmış. Üzerinde birçok ilaç test etmişler.”

“Ya, demek öyle!” *Peki, ama kim? Beni çağıran kim?*

“İlaçlardan biri ters tepmiş ve Kapuçino’nun tüyleri çivit mavisine dönmüş.”

“Mavi ha! Evet, mavi tabii.” *Mavi bir manastır! Acaba öyle bir yer gerçekten var mı?*

“Dikkatli olmalısın: Kapuçino mavi oluşunu kabullenmekte zorluk çekiyor ve eğer onun bu durumunu yüzüne vurmaya devam edersen bir hadise çıkarabilir. Yüzüne tükürebilir, ısırabilir, saçını çekebilir veya sevdiğin eşyaları kaçırıp üzerlerine işeyebilir.” Durakladı. “Tabii bunların hepsini birden de yapabilir.”

Mavi... diye düşündüm. Artık hem dinlemiyordum hem de zihnimdeki düşünce zincirinin kontrolünü tamamen yitirmiştim. Gözüm pencereye takıldı. “*Gökyüzü de mavi...*” diye düşündüm. “*Şu camdan dışarı bir bakayım... Aa, ne kadar az bulut var. Bir... iki... üç... dört... Evet, dört bulut... Hayır! Sadece üç tane var! En öndeki biraz palmiye ağacına mı benziyor? Arkasından gelen de resmen bir ördek! Pes!*”

“Bilhassa yemek saatlerinde onun keyfini kaçıran laflar etmemeye özen göstermelisin, çünkü o zamanlarda çok sinirli olur. Mesela şimdi öğlen yemeği vakti geliyor ve Kapuçino asabileşmeye başladı. Ona yiyecek bir şeyler hazırlayabilir miyiz?”

Bomboş gözlerle baktım ve “Mavi...” diye mırıldandım, çünkü hâlâ gökyüzünü düşünüyordum. Bir de üstüne yüksek sesle onayladım: “Evet, mavi!”

Kapuçino –mavi sözcüğünü yineleyip durduğumdan olsa gerek– bir hışımla bana döndü, Mama Nono’nun kolunun altından fırlayıp çıktı ve yüzüme atılıp, burnumu dişledi. Çılgılığı basıp, maymunun kulaklarına yapıştım, fakat kendimi ondan bir türlü kurtaramıyordum. Ben bas bas bağırıp çırpırırken Mama Nono imdadıma yetişti ve hayvanı üzerimden alıverdi.

Nefes nefese kalmıştım. Elimle burnumu yokladım, maymunun dişlediği yerler kanıyordu. “Bu hayvan ne yaptığını zannediyor!” diye bağırdım hiddetle.

“Seni uyarmıştım!” dedi Mama Nono. Bir yandan Kapuçino’yu okşuyor, yatıştırmaya çalışıyordu. Sanki bana saldırıyordu o değilmiş gibi! “Ama beni dinlemedin, çünkü dikkatin bambaşka yerlerdeydi.”

Maymunla göz göze geldik. Ona müthiş tehditkâr bir bakış attım. Dişlerini gösterip, hırlayarak karşılık verdi.

“Hele bir dur!” diyordum içimden. “İlk fırsatta senin canına okuyacağım!”

“Zihnin sürekli başka şeylerle meşgul olduğu için anlattığım hiçbir şeyi dinleyemedin” dedi Mama Nono, buz gibi bir ses tonuyla. “Dinlemek sessizlik gerektirir –gizemli ve mistik bir sessizlik değil– yalnızca sessizlik. Dinlemek uyanık olmayı gerektirir; zihninin rastlantısal düşüncelerin peşinde başıboş dolaşmamasını gerektirir. Ben sana uyanık kalmayı öğrettiğimi zannediyordum ama gördüğüm kadarıyla yanılmışım. Dinlemek aktif bir dikkat gerektirir. Dikkatin nerede?”

Kulaklarıma inanamıyordum. Mama Nono tanıştığımız günden beri ilk kez benimle bu kadar ters konuşuyordu. Kendi evimde vahşi bir maymunun saldırısına uğradığım yetmezmiş gibi şimdi bir de suçlu çıkıyordum ha!

Bakışlarımı yere indirdim, “Yorgunum” dedim, omuzlarımı silkerem. “Yeni bir romana başladım ve çok çalışıyorum. Gece-leri pek uyuyamıyorum.”

“Geceleri uyumuyor olabilirsin, ama şu anda bana yanıt verirken bile neredeyse tamamen uykudasın” dedi. “Kendini özgür iradesi olan ve şuurlu bir varlık zannediyorsun, ama aslında zihninin üzerinde hiçbir hükmün yok. Kitaplar yazıyorsun; tanrı, hayatın anlamı, sonsuzluk ve diğer yüksek konularda ahkâm kesiyorsun. Kendi zihnine söz geçiremezken, kendi

kalbine söz geçiremezken, yaşamını bir çeşit hipnoz halinde sürdürürken bütün bunları nasıl yapıyorsun? Uyuyan bir insan yapamaz. Onun hem beyni hem de kalbi alışkanlıkların emrindedir. Onun dünyasında her şey uykuda yapılmaktadır. Bir roman yazıyor olmayı çok önemli bir şey mi zannediyorsun? Önemli olan tek şey uyurgezer olmamak, kendini izlemek ve kendini hatırlamaktır. En önemli olan şey kendini tanımaya çalışmaktır. En önemli olana dikkat edersen daha az önemli olanlar kendiliğinden yoluna girer.”

Sustu, biraz bekledi. Yutkundum, derin bir nefes aldım. Artık beni azarlamayı bırakacağını veya buna en azından bir süreliğine ara vereceğini umuyordum. Neticede birbirimizi üç yıldır görmemiştik.

Daha da sertleşerek bana yüklenmeyi sürdürdü:

“Sana bütün bunları uzun uzun anlatmıştım. ‘Sen, olduğunu zannettiğin şey değilsin’ demiştim. ‘Sen zihnin değilsin, zihninin fikirleri değilsin, düşüncelerin değilsin, duyguların değilsin’ demiştim. Söylediklerimi biraz olsun idrak ettiğini, öğrettiğim şekilde çalışmaya devam edeceğini ve uyanık kalmak için çabalayacağını zannetmiştim. Bugün görüyorum ki normalde yalnızca düşünce üretmekle görevli olan zihnin, hâlâ senin bütün hayatını yönetiyor. Duygularını denetlemeyi bilmiyorsun; zihnini izlemeyi bilmiyorsun. Bir şey yapmaya karar veriyorsun, ama kendini tam tersini yaparken buluyorsun. Doğru mu, değil mi?”

“Her zaman değil!” diye itiraz ettim cılız bir sesle. “Aldığım kararları uygulayabildiğim de oluyor.”

“Bu sabah nasıl uyandın?” diye sordu. “Keyifli mi, endişeli mi, bıkkın mı, karamsar mı? Belki de yüreğine hiç yoktan bir yalnızlık acısı çöktü? Senin için kendi duygularının ve düşüncelerinin geliş gidişleri daima bir muammadır. Duyguların ve düşüncelerin andan ana değişirler ve bir sonraki düşüncenin veya duygunun ne olacağını sen asla kestiremezsin. Sabah

uyandıığında kendini nasıl hissettiğini rastlantılar belirler. Duygusal çarkının ibresi döner, bir yerde durur ve o güne damgasını vuracak olan hissiyatın ortaya çıkar. Bu, tıpkı kumar oynamak gibidir. Acaba bugün rahatsız bir zihne mi denk geldin, mutlu bir zihne mi, öfkeli bir zihne mi yoksa sevgi dolu bir zihne mi? Zihnin kimi zaman karmakarışık ve kapkaranlık, kimi zaman da berrak ve aydınlık olabilir. Kendinde önceki gün aldığı kararları uygulayacak enerjiyi bulursun veya bulamazsın. Belki de dünün kararları bugün anlamsız ve saçma görünecektir, çünkü zihin yapısı bu kısacık sürede değişmiş ve zihin başka etkilerin altına girmiştir. Sen güne başlarken zihnini hangi halde bulursan, ona razı olman gerekir. Seçim senin elinde değildir. İşin tesadüflere kalmıştır, şansa kalmıştır.”

Başımı önüme eğmiş, çıt çıkarmadan dinliyordum. Devam etti:

“Senin herhangi bir kararını uygulayabilmen için ille de koşulların uygun olması gerekiyor, çünkü iraden yok. İradenin nasıl oluşturulup, kuvvetlendirildiğini de bilmiyorsun. Hayatının yönünü daima dışsal faktörler belirliyor. İpler asla senin elinde değil. Zihnin, hayatının kontrolü sendeymiş yanılısaması yaratan bir sis perdesi oluşturuyor ve sen dünyayı çarpık bir şekilde algılıyorsun çünkü çevreni hep bu perdenin ardından izliyorsun. Kendin zannettiğin, sürekli dönüp duran, sınırlı bir repertuvardan oluşan birtakım düşünce, duygu ve hareket kalıplarının içinde ömrünü tüketiyorsun. Bir uyurgezer, mekanik ve bilinçsiz bir robot gibisin. Bu trajik kaderden kurtulabilmen, zihninin seni kapattığı hapisneden çıkabilmen için zihninin nasıl çalıştığını doğrudan ve somut olarak görmeyi gerektiğini sana söylemiştim. Zihnini kullanmayı bilmezsen, o seni kullanır demiştim. Hayatını senin yerine zihnin yönettiği sürece sen kedere ve ıstıraba sürüklenmeye mahkûmsun, çünkü zihnin yapabildiği tek şey o güne dek yaptıklarını tekrarlayıp durmaktır.”